

Tayyib Atmaca

Hece Uçuşu

hecetaşları

hecetasları

Şiir

Eser Adı:

Hece Uçuşu

Eser Sahibi:

Tayyib Atmaca

Kapar Resmi: Mehmet İpçioğlu

İç Düzen: Tayyib Atmaca

Yayın Yılı:

Kahramanmaraş 2025

isbn:

978-605-73280-5-2

Ana Yayın Numarası: **90722 /Şiir Serisi - 3**

Adres:

Haydarbey Mahallesi 32077 Sk. Armada
Evleri DEF/ Blok D/6 Onikişibat /Kahramanmaraş

Telefon: 0535 391 92 50

e-posta: hecetaslaridergisi@gmail.com

www.hecetaslari.com

Tayyib Atmaca

Hece Uçuşu

hecetaşları

Tayyib Atmaca

1962 yılında Kahramanmaraş Afşin Topaktaş köyünde doğdu. İşletme Fakültesini bitirdi. Güneysu Kültür Sanat Edebiyat dergisinin kurucuları arasında yer aldı. Uzun süre bu derginin yayın yönetmenliğini yaptı.

Güneysu, Kırağı ve Ardıç dergilerinin yayın yönetmenliğini yaptı. Hâlen (e-dergi) Hece Taşları Şiir ve Açikkara Mizah dergisini çıkarılmaktadır.

Şiir ve denemeleri; *Ardıç, Ay Vakti, Bir Nokta, Dolunay, Edebiyat Ortamı, Gergef, Güneysu, Herfene, Karçıceği, Kardelen, Kardeş Kalemler, Kırağı, Kuşluk Vakti, Lika, Millî Kültür, Mina, Palandöken, Salkım Söğüt, Sühan, Şehir Defteri, Tepe Edebiyat, Temmuz, Türk Dili, Türk Edebiyatı, Yarpuz, Yedi İklim, Yitik Düşler, Yitiköz, Yolcu*, vb. dergilerde yayımlandı.

Kahramanmaraş'ta yaşıyor, Onikişubat Belediyesinde memur.

Hüzünlerin Düğünü, Külingün Taşlara Çizdiği Nakış, Sarı Kitap, Bende Yanan Türkü Sende Sönüyor, Susarak Konuşsan Gözüm Dinlese, Döş Defteri, Uzun İnce Bir Türkü, Aşıklar Meclisi, Söz Açarı (Mehmet Gözükara ile) *Temize Çekilmez Ömür Defteri, Çıktım Erdik Dalına, Yanaşık Hece, Can Kırıkları, Sözün İzinde* (Tacettin Şimşek ile) *Üçübirarada* [Şiir] *Gece Vardiyası, Ebemkuşağının Altında, Eskişehrin Eskimeyen Yüzleri, Med Cezir Vakitler, Ucu Yanık Mektuplar, Kalp Şehri* [Deneme] [Şiir] *dOkunan Şiirler* [Şiir üzerine yazılar], *Yaralı Turna* [Çocuk Romanı], *Şiir ve Gelenek Üzerine Konuşmalar* [Söyleşi], *Serap* (Yasin Mortaş ile) [Mustafa Pınarbaşı'nın Bütün Şiirleri] *Afşinli Şairler ve Ozanlar Antolojisi* (Yasin Mortaş ile) kitapları yayımlandı.

ön söz

bin dokuz yüz altmış iki yılında, topraktan dünyaya sürgüne çıktım, nerde körpe yaydım kenger kanattım, meşe diplerinde mantar topladım, hangi dağda kulağımı kapatıp, bir uzun havada sesimi açtım, *soğukkuyu**larda yazın ve kışın, çorapsız nasırlı ayaklarımla, hangi pınarlardan yere diz kırıp, kana kana içip geçtim yazları, kışyarılarında diz boyu karda, ördekli çayında buzun üstünde, çok topaç çevirdim hasılıkelam.

güllük gülistanlık sandım dünyayı, yıllar nasıl aktı ben nasıl bakıtım, kanıma kıvılcım ilk nerde düştü, bir ceylan gözümünden nasıl su içti, elim ayağıma kaç kez dolaştı, can kuşum kafeste boynunu büktü, bühtan kuşlarından ürküp kaçarken, başıma olmadık belalar açtım, gamdan gama seke seke yürüdüm, hasretlik nasıldı ayrılık nasıl, *ben bülbül ölüsü* zarfın içinde, söyle nasıl oldun *sen gül kurusu*.

hayatı tanıdım kırkıktan sonra, bir o kadar daha hayal kurmadım, dallarımı önce kuşlar terketti, yavaş yavaş yapraklarım uçuyor, her hüznün sarının değişik tonu, demek ki insana güz böyle gelir, çekip koparırmış sevdiklerinden, anladım yol uzun hayatsa kısa, geride ne kaldı ötede ne var, şehir şehir gezdim gurbet bitmedi, sombahar kapıma geldi dayandı, artık efkâr soluyorum durmadan.

tam altmış bir yıldır sürgün yaşarım, hatıralar siyah beyaz albümde, sinemanın beyaz perdesi gibi, alt yazılarında *elde var hüznün*, bakarım görünmez yağmur kuşları, susarım *yürürüm ben yane yane*, beklerim boyasın *aşk beni kane*, hangi basamakta ayağım kayar, hangi yerde gök üstüme devrilir, dikişsiz beyaz bir damatlık ile, dört kişinin omzundaki bir tahtla, iki yana düşmüş kanatlarımla, geldiğim toprağa tekrar dönerim.

*soğukkuyu: azerbaycan'da adına *qaloş* denilen bu ayakkabıya, henüz tdk. sözlüklerinde yer verilmemiştir. anadolu'da *ankara lastiği*, *azim*, *cizlavit*, *ermenek*, *hasansaka*, *kara lastik*, *kelik*, *lapçım*, *lastik ayakkabı*, *rastik*, *urum*, *yemeni* isimleriyle özellikle kırsal kesimlerde hâlâ kullanılmaktadır.

gel
bir
el
ver.
bu
son
gün
de.
aç
bir
gül
ol.
yel
ol
es
geç.
dök
yık
yak
git.

anı

ağız

dil de

yara

açar.

ağrı

dağa

doğru

kaçar.

gece

uzar

gün düz

geçer.

anı

solar

çiçek

açar.

hatır
biter
gönül
kocar.

sakal
beyaz
bıyık
siyah.

varsın
bugün
yoksun
yarın.

bergüzar

gel haydi
papatya
bakalım
falına.

yasemen
menekşe
karanfil
kıskansın.

yarına
harika
bergüzar
kalacak.

tükenmez
kalemle
yazalım
deftere.

yakında
geçinip
gideriz
dünyadan.

dördüzler

gözyaşını
içiyorsun
aşkı teğet
geçiyorsun.

bulut küskün
tarla kıraç
ne ekip ne
biçiyorsun.

yaslanmışsın
gamdağına
turnalarla
uçuyorsun.

lalü gevher
kalbin sırrı
ulu orta
saçuyorsun.

yüzün hüzün
sarı sarı
her gün bir dert
açuyorsun.

can kafeste
bir atmaca
çırpınarak
göçuyorsun.

hüzün bulutu

sesimi yuttum
dilim kanıyor
içim yanardağ
sen uzaklarda
har soluyorsun.

elim koynumda
kulağım seste
gözüm yollarda
dizimde derman
kalmadı yarım.

senin yerine
sonbahar geldi
yapraklar uçar
kıştan korkarlar
yaşlı ağaçlar.

yağmura hasret
günler çoğalır
sarar gönlünü
hüzün bulutu
ne çok susarsın.

kapıda atım
gemini dişler
eşeler yeri
kişneyip durur
bin der üstüme.

dostluğun hasadı

ruhundaki yara
canının sızısı
kalbinin sancısı
artarak sürüyor
sırtında bir bıçak
dört yanın brütüs.

derdini dererek
kendini yiyerek
eksilmez yalnızlık
bu günden yarına
yarından sonraya
devridaim eder.

yolda öğrenirsin
yanında olanı
kalbinde atanı
acıyı azaltan
sevinci çoğaltan
gözü kara dostu.

kimin gönlü toprak
ne eker biçersin
o sana ne verir
kara gün doğunca
dostluğun hasadı
toplanmaya başlar.

sesim bana ulaşmaz

çıplak gözle gördüğüm
dilim oldu kördüğüm
yedim durdum kendimi
yaklaşıydim yanına
can katardım canına.

gün geceye devrildi
umutlarım çevrildi
yuvasız bir kuş gibi
kuru dala tünedim
ısınmayı denedim.

evli eve çekildi
ruh bedenden çekildi
sesim bana ulaşmaz
sen sesimi duymazsın
beni yalnız koymazsın

şiir gibi kanardın
tebessüme kanardın
bu ihlamur fidanı
nasıl çiçek açacak
kime koku saçacak

gün ne zaman doğacak
gönlüm yağmur sağacak
size kalsın ayrılık
bana vuslat kalacak
bir gün haber salacak

dolu

gönlün şerha şerha yarık
gam ekersin dert biçersin
gözün pınar yüzün arık
bulutlardan mı geçersin

dudağından lavlar akar
sabrın taşar bendi yıkar
can sandığın camdan çıkar
hâlâ bağrını açarsın

kanadın şemde kavrulur
külün gülzâra savrulur
her gün geceye devrilir
kendi kendinden kaçarsın

yâr saçından ince telin
mızrap tutsan titrer elin
sabırla çözülür dilin
dolu kâsedden içersin.

sıra gelir her nefere
çıkmaq için son sefere
ten belenir kara yere
atmaca gibi uçarsın.

sustukça açıyor yaralar

dilinin altında gizlenir
iki yanı keskin bir bıçak
aklıma misafir olunca
sana akar kanım sımcıcak

umut diri tutar insanı
tutunur hayata yeniden
sesinle ısınmak isterdim
sustukça açıyor yaralar

yapraklar azaldı takvimde
eski türküler dokunuyor
sıra beklemeden ansızın
geçinip gidiyor dostlarım

canımdan bir parça kopardın
götürdün kendinle maziye
gidecek bir yerim kalmadı
çakıldım bu yalan dünyaya

laf ve söz

kalbinden güvenli başka yer yok
puslu havayı aç kurtlar sever
tilki gezdirir herkes aklında
sense hinlikten hiç anlamazsın

ustası nefsi olan insanın
keseri kendine yontar durur
önüne yığıdığı gamgalarla
ortaya koyar secaatini

gidelim artık yolumuz uzun
karanlık basar göz gözü görmez
kından sıyrılan oluklu hançer
aniden saplanır sırtımıza

bunca laflardan bir söz çıkmadı
ne çok konuştuk artık susalım
ey bizi bizden yakın tanıyan
kurtar bizi bu sürgün ülkeden

bulut aşısı

gözünü gözünün üstüne koysan
kirpik ordun talim eder düşümde
limana yanaşır bahar gemisi
yüreğimin direnciyle yürürüm
tam yaklaşıp tutacakken elinden
sen yeniden serap olup kaçarsın

peşine düşmeyi denesem olmaz
yerimde durmak da bana yakışmaz
gam alırım gam satamam alan yok
gönlümüzün dükkânında bekleriz
belki bir müşteri nasip getirir
azımızı çoğaltırız yeniden

şimdi neredesin ben neredeyim
siyah beyaz fotoğraftan geriye
neler bıraktıysan öylece durur
ötesini sorma zaten söylemem
artık ömür ağacında yapraklar
güz olup düşüyor toprağa doğru

yarın bir gün yarılmadan yeryüzü
zamanın bir köşesinden dönerken
aklımızdan bir sombahar geçmeden
bir şimşek çakarsa gözlerimizden
bulutları aşılacak iş değil
nereye yağalım kaldı mı tarla

gözleme

sen gittin körsöğnük kaldı ocağım
döşek yün tarağı yorgan bir ateş
yastık buz kalıbı ne yana dönsem
mecalim kalmadı hayal kurmaya
bir düş kapısında bakar gözlerim

dolabı açarım tekrar kaparım
yaptığın yemekler sofraya küskün
meyveler öylece yüzüme bakar
canımın çektiği seninle gitmiş
karabulutları çeker gözlerim

susarım sürahi yüzüme güler
dudaklarım şerha şerha yarılır
dilim damağıma çok şey anlatır
konuşmak isterim duvarlar susar
hasrete yol bulup akar gözlerim

çocuklar oynadı yoruldu uyur
kalkıp çay demlesem nasıl içerim
senin sevgin çaya demini veren
ince belli bardak kupaya döner
şekeri dışarı döker gözlerim

hasretin uzununu kıyası olmaz
çektikçe ağrısı artar kalbimin
saatler gün olur günler ay olur
düşüne düşüne akıl zay olur
öksüz kalır boyun büker gözlerim

güneş bir portakal rengini alır
yorgun kanatlarla avdan dönerim
gün geceye kapısını açınca
asumanda yıldızları sayarım
iki keklik gibi seker gözlerim

hâl dili

kara gözlüm yitirdiğim uykuları
göz bebeklerin içtiyse helal olsun
karşılığı istenmez bazı işlerin
iyiliği unut gönlünü ferah tut

bozuk plak gibi takılma geçmişe
bakma bıyıklarımın karalağına
saçım sakalımla pamuk dede oldum
sense ayın on dördünde duruyorsun

boyumuzu aşan çocuklarımız var
aynı filmin tekrarını çekemeyiz
hayatımızdaki roller değişiyor
yenilenmiyor hayallerin hücresi

zamanın bir kavşağında buluşursak
bırakalım konuşmayı dilimizle
saçlarını tararken bahar rüzgârı
hâl diliyle konuşalım günlerce

hangi şehre gitsek kullanıma hazır
sana da bana da sekiz karış toprak
mezarlıklar müdürlüğünden parselli
bir toprağı besleriz toprağımızla

içayna

karakış yaklaştı uçuşuyor yapraklar
kim görürse görsün bir sonraki baharı
her gün bir taydaşım çıkınıni topluyor
dar geliyor dünya kavuşmuyor düğmeler

farklı farklı yüzler maskelerin altında
ağzımız kirlendi dilimizde kov-gıybet
yamyamlara döndük kamaşıyor dişimiz
herkes birbirinin aşeriyor etine

saklanacak yer yok oynuyoruz körebe
herkes birbirini sobeleme peşinde
insan aramız çorak toprak yığını
bilemiyor kimse yüreğini sürmeyi

tebessümler artık vazoda yapma çiçek
puslu gösteriyor içimizin aynası
camdan baka baka tükeniyor muhabbet
boşlukta titriyor sesimizin yankısı

bir varmış bir yokmuş

insan eylül başında sararan bir yaprakmış
rüzgâr nerden eserse savruluruz o yana
dostlar gözün yumarak tarar mazi saçını
koç köroğlu olsan da meydan sökmez zamana

rüzgâr nerden eserse savruluruz o yana
yerin üstü aynadır hiçbir şeyi gizlemez
gönül yapmak çetin iş yıkmak ise bir anlık
herkes kendi filmini hayattayken izlemez

nasip kuşu ne zaman uçar gider nereye
dirense de şehrine sen bir konargöçersin
sen nereyi istersen ora yurdum zannetme
şu beş günlük dünyada döner yanar geçersin

bir varmışla bir yokmuş arasında bir ömür
nerde başlar ve biter beri gelsin bilenler
sekiz karış toprağı nerde olsa buluruz
yeniden evleniriz yenilenir yüzümüz

kıraç tarla

tadı tuzu eksiliyor bu yalancı dünyanın
günden güne azalıyor yaprakları ömrümün
yolum uzun meşakkatli çıkınımda bir şey yok
gam yurdundan aşk yurduna sefer düşler dururum

sesim kendime çapar avazımı bir duyan yok
sabır taşı çatlamadan kim öğütür kendini
gözlerimde yaş kalmadı bulutları sağmaktan
elim bir işe varmıyor gönlüm kıraç bir tarla

nefsim ile her yarışta gölgem beni geçiyor
hayallerim pare pare yeryüzünde dolaşır
artık düşler saklanmıyor yastığımın altına
bir kabustan bir kabusa makas atar geçerim

hem dişisi hem erkeği hünsası var sözlerin
sukût ayrı bir maharet konuşması bin bela
demirciler çarşısında sarraf arar dururuz
hâl dilinden anlamayan konuşmaktan yorulmaz

toprak

söz ağızdan çıktığında kilitlenir hedefine
döşü deler kalbi bulur can çekişir can taşıyan
gözümüze çöken bulut fırtınaya dönüp bakmaz
çisil çisil yağan yağmur söndüremez külümüzü

ne kadar çok konuşuruz laftan söze sıra gelmez
keşkelerden keşkek yapıp mahareti gösteririz
nefsimize tilki olup çoğaltırız hinlikleri
başı gökte dolaşırız insanların arasında

sekiz karış toprak için her boyaya boyanırız
can kafeste çırpınırken her zorluğa dayanırız
yalan dünya yatağında irkilerek uyanırız
burcu burcu toprak kokar sağımız da solumuz da

bugün kısa yarın uzun uçan konar konan uçar
has çelikten yaptırsan da zaman dolar damın uçar
üç beş eşimiz dostumuz üstümüze toprak saçar
can da uçar kalmaz canan sağımızda solumuzda

4çarpı4

türkülerle yüreğime dokunduğın gecelerde
gecelelerin saçlarını tarayarak dolaşırım
dolaşırım hayallere düğümleir hatıralar
hatıralar hatırımdan uzaklara kanatlanır
kanatlanır yalnızlığım kafağında ötelere

ötelere bakanların yakınında durulmuyor
durulmuyor bulanlar akıntıda kayboluyor
kayboluyor gözümüzün bebeğini sallayanlar
sallayanlar pazarlıyor sözlerini ortalıkta
ortalıkta daralılar safilere bakmıyorlar

bakılmıyor suretlere aynaları çatlattılar
çatlattılar sabrımızın taşlarını değirmende
değirmende öğütecek zahiremiz sözlerimiz
sözlerimiz dallarında toplanmadan kekreleşti
kekreleşti muhabbetler sofralarsa bıçaklandı

bıçaklandı dostlarımız yolumuzdan dönemeyiz
dönemeyiz sözümüzden buyursunlar şişlesinler
şişlesinler derinlere dökülelim oluklardan
oluklardan akanlarla aslımıza karışalım
karışalım cambazların hilekârlık yapmasına

sekiz karış toprak

hâl diliyle konuşanlar sözün asumana saldı
kimi çaylarda boğuldu kimi deryalara daldı
insan ömrü üç beş günlük çoğu gitti azı kaldı
dünya fani insan için sekiz karış toprak yeter

senlik benlik kavgasında araçılar dayak yedi
kardeş kardeşi kollarken birbirinin etin yedi
haklı boyun büktü sustu haksızlar haklıyım dedi
bülbul öldü bahçe viran her yerde baykuşlar öter

herkes horoz her yer çöplük sabahlar çabuk oluyor
dertten derman arayanlar derdiyle derdin beliyor
gönlü kıraç olanların aklına hinlik geliyor
önce nefsin öldürenler sonra kanadını üter

acı gıcı eser geçer umut eksen sevgi biter
ayı aya yılı yıla ekle ekle bir gün biter
yatak yorgan diken olur hangi yana dönsen batır
başka yere her gün doğan güneş sende son kez batır

sanal dünya saltanatı

nasıl olur bir insanın birden bire çatlar ar damarları
yavaş yavaş alçalarak nefsinin kölesi olmaya başlar
kendisinden başka insan yaşamıyor sanki yerin yüzünde
söz başlarsa sürünmeye birbirini çiğner ayaklar başlar

mazlumlara gücü yeten kahramanlar çıkar birden sahneye
sırtına bir dünya yükler gözü doysa gönlü doymaz aç yatar
kameradan haberi yok çekimlere montaj olmaz bilmiyor
kız oğlan kız doğan her gün akşam olduğunda batar

hatır gönül kadir kıymet sanki eski zaman meseli oldu
sosyal medya üzerinden bulduğumuz dostlar ile gezeriz
bir muhabbet bir muhabbet gırıla gidiyor ortalık her gün
ertesi gün usanırız engelleriz başkasını seçeriz

işte böyle sana her gün dayatılan sanal dünya bu kadar
diyelim ki vakit geldi kapında kişneyip duruyor atın
sen kendini bu oyunun figüranı görmüyorsan var görme
on dakika bile sürmez bu sanal dünyada tüm saltanatın

dilimizde çiçek açar yaralar

gece gündüz sancılarla kıvranarak geziyoruz dünyada
keser gibi hep kendine yontanları yoldaş diye saymadım
aç kalsa da açım demez acıları katık eden üç öğün
nefsi ile cenk edenin bahaneler bulduğunu duymadım

görünüşte insan olup eyleminde ne şeytanlar tanıdık
camdan bakmış dostlarımız göremedik varamadık farkına
hayattayken zor kapanır sırtımızda bıçakların yarası
bühitan edip düşürmeye çalışırlar yalan dünya çarkına

susa susa dilimizde taze yara çiçek açar her sabah
yaslanacak dağ kalmadı içimizde yanar dağlar durmadan
kara bulut çaldığında bana biraz maya sakla gelirim
firak dağı kızıl korla yoldaş olur sinemizi dağlar durmadan

gel gönlümü bir akord et bir deri bir kemik kaldı bak ruhum
hangi hava çaldığımı bilmiyorum ses tellerim kırıldı
yarın bir gün yol görünür önden giden dostlarımız çağırır
üstümüzde gök uçuyor yer çatladı yüreğimiz yarıldı

sözlü çatışma

beni böyle bir başıma yalnızlığım la baş başa koyup gittin
çırpındıkça sensizliğe batıyorum sesim bana yetişmiyor
bundan sonra yatar kalkar bölük pürçük anılarla avunurum
bir gün bahar uzaklardan hayal meyal bakar geçer gözlerime
kuşanırım pusatımı meydanlarda yüreğimi savunurum

bir kez olsun sarmak için kaç bayramdır hasretimi biriktirdim
yenedim her sene bir bahaneyle karşılaşmak korkusunu
yetmedi mi bu sebepsiz küskünlüğü senelerdir suladığın
sen ne kadar ekip biçsen senin değil bu yeryüzü kiracısın
ancak kendi toprağındır gece gündüz yağmurunla suladığın

çapraz sorguya tutuldum sözlü çatışmaya girdim canım yandı
kütür kütür dişlerimi yedim durdum sancımı sancıma sardım
denk gelmedi her gün dünden devir aldım bir önceki gam borcunu
şükür dünya yok sırtımda yürüyorum varsın menzil uzak olsun
vakti gelince açarım elbet bir gün bu suskunluk orucunu

kaç kez kendimden kaçtıysam gölge gibi peşim sıra dolaşırsın
bilmiyoruz bu sürgünlük kaç yıl sürer yol nerede başlar biter
yüreğimden bir kenara bırakamam ruhumdan soyup atamam
kabuk tutmaz yara gibi dokundukça kanın yürür damarıma
kaynar bir kazanda sözler yanar hâlim kimselere anlatamam

gel kendini götür benden

saçlarından esen rüzgâr bir sabah habersizce kapımızı açar mı?
kar kütük bağladı kış uzun sürdü umutlarım karı delip açar mı?

çıkıp gelmez gözlerinden bir elçi bir tebessüm kuşu yüzüne konmaz
kaç mendil ıslandı kurudu uçtu belki bu hasrete kalbim dayanmaz

birbirini yiyor akrep yelkovan gel kendini götür benden bu gece
nasıl olur çıkar mıyım sabaha aklımı gergefe gerer düşünce

sesini mi yuttun yara mı dilin hayalin karşımda kahır dükkânı
kalbine açılan kapı kapalı açmazsan kırarım bak camekânı

ihtiyarlık böyle bir şey belki de içimden geçenler söze dökülmez
tartılıp söylenen atmaca olmaz sağlam söz eğilir lakin bükülmez

gel kendini götür benden'e şerh

*kaç yıl oldu badı saba bir sabah habersizce kapımızı açmıyor
her kış birbirinden çetin geçiyor bu bahar da çiçeklerim açmıyor*

*çıkıp gelmez gözlerinden bir elçi yüzüme tebessüm kuşları konmaz
kaç mendil ıslandı kurudu uçtu kalbin kilitli mi dilim açmıyor*

*birbirini yiyor akrep yelkovan gel kendini götür benden bu gece
nasıl olur çıkar mıyım sabaha aklım sükûnete kanat açmıyor*

*sesin mi titriyor yara mı dilin hayalin karşımda kahır dükkânı
gönlü yaralanan boyun bükerek varıp bir dostuna ağız açmıyor*

*ihtiyarlık böyle bir şey belki de içimden geçenler söze dökülmez
avladığım kelimeler dünyada kilitlenen dişlerimi açmıyor*

kuşlar hüzne eşlik eder

Atamız Âdemden sonra dünya denen gezegene ikimiz de sürgün geldik
Bir handan içeri girdik daha ucunda kaybolduk bucağını bulamadık
Keser gibi nefsimizi kendimize yonup durduk dinlemedik kalbimizi
Mermerden sütunlar diktik demirden kazıklar çaktık mülk sahibi olamadık

Sabır ince bir sanattır her gün birbirinden farklı dertlerin çiçek açıyor
Yedi canlı bu belayı başkasına bulaştırma korkusuyla yaşıyorsun
O'nun kapısından hariç bütün kapılar kapalı bu da bir imtihan şekli
Sen dağların kayaların bir kez olsun almadığı sorumluluk taşıyorsun

Canın sıkıldığı zaman gamdağına tırmanırsın yaslanırsın bir kayaya
Şimşeklerle aşılana bulutlara dokunursun kirpiklerin yağmur sağır
Dudakların usul usul bir türküyü tutuşturur kuşlar hüzne eşlik eder
Akşam sen sana dönünce gece ağarmaya başlar güneş kız oğlan kız doğar

Soğuk demirci değiliz ağustosta kızgın demir sırtımızı dağlamıyor
Kozamızdan çıktık artık kelebeğe döndük şükür üç beş yumurtamız oldu
Artık bir yere tutunup sonsuzluğa kanat vurup tamamlarız bu sürgünü
Dünya artık talan oldu altımızda yer delindi üstümüzde gök kayboldu

yedigen/müsabba -1

mehmet durmaz'ın döngü şiirini tesbi

*gitgide manası uçuyor sözün
aynada yüzüne bakarken hüznün
gözlerinde karabulut öksüzün
acının rengine boyanır yüzün*

kuşlar kuşanmıştır hıncını güzün
küskündür meyveyle yüklü yaz dalı
-kırılmıştır

*yontulan sözlerde kalmaz kabalık
can ağda çırpıman bir alabalık
peşine düşünce bir kalabalık
kimisi saz çalar kimisi ıslık*

isteksiz, istemsiz başlar yolculuk
kanadı kanarken varır farkına
-vurulmuştur

*gökleri vururken beş vakit ezan
kalmadı yoksulu hâlinden sezen
yolunu şaşırdı gönülsüz gezen
mumun etrafında kalmaz semazen*

gecikir yağması yağmurun bazen
ge kalbin toprağı orta yerinden
-yarılmıştır

*bir gün kurtuluruz tüm sayılardan
dalgalar çekilir bu kıyılardan
uyanır yalnızlık kan uykulardan
sular yorgun düşer sert kayalardan*

şairler sesleri kör kuyulardan
çıkarmak isterken sükûta varır
-yorulmuştur

yedigen/müsabba -2

metin özarlan'ın seven şiirini tesbi

haddini aşmaya koşar bu hayat...
bir şirin hasrettir tahammül fersa
 ağustos üşütse ocak kavursa
 har vurup harmanda akli savursa
 gözünü yumunca canan buyursa
dağlara sırlanan sular uyursa
elinden düşürür külüngü ferhat...

görünür vazgeçme burcunda acun
çözerken her leylin gramerini
 hokkasına döker gönül terini
 kariştırır bulur sözün zerini
 ten içinde saklar aşk defterini
ne şemsini görür ne kamerini
hay dilini talim eyleyen mecnun...

gözüne mi gelir dert, acı verem
yürürken yollara yıllara yaslı
 unutur sevinci her günü yaslı
 hangi hava mümkün kılar ki vaslı
 içinde mükerrer bir hüzzam faslı
anlar nedir aşkın nüshası, aslı
için için yanıp tutuşan kerem...

acıdan umutlu zevkten mustarip
dolaşıkça nem peşinde bîçare
 ölse de yüzünü dönmez ağyare
 yârenle yüreği olur yekpare
 derdinden dert arar derdine çare
dağlarından dağ dağlayıp avare
maşukun izinde kaybolur garip...

selvi boyu gider adımı gümrah
içer bade/zehir aynı öğünde
 kararan bulutlar gezer göğünde
 yağmura tutulur her gördüğünde
 saç sakal bembeyaz olur bir günde
ayrılığa vasıl olup düğünde
yazarlar deftere adını emrah...

sevilendir evvel sevendir ahir
demez bir tek türkü zühresiz olsun
 tel tezene arasında kaybolsun
 istemez çektiği çilesi dolsun
 gözüyle arayıp gönlüyle bulsun
zalimin karanlık boyası solsun
lime lime artık sevdaya tahir...

derler ki sevdiğin ismi ne sultan
aşk ile bağrını dağlayıp gezer
 kendi kendisini eğleyip gezer
 coşkun ırmak gibi çağlayıp gezer
 gönlünü bir zülfe bağlayıp gezer
ela göze kurban ağlayıp gezer
gönülden gönüle karacaoğlan...

şehir/mağara

neden böyle tek başına
bir sükûtun gölgesinde yaşarsın
kendine bile susa/rsın
yağmursuz bulutlar ağar üstüne
sen mi şehre küsüyorsun
yoksa senden kaçıyor mu bu şehir
bir sığınak arıyorsan
kendi için sana yakın mağara

senin dilin kesmiş seni
kanın akmış varmamışsın farkına
yarayı yâr bellemişsin
her gün merhem diye sürmüşsün tuzu
tene sancı dokunurken
iniltini içlerine gömmüşsün
gül den terazi tutmuşsun
sancıları besliyorken düşünde

gözlediğin yolda değil
uzaklara bakıyorsun durmadan
içindeki fırtınayla
savruluyor güzün küskün kuşları
çarpıyorsun yalnızlığa
kırılmadık yer kalmıyor ruhunda
uzun ince bir yol üzre
gitti veysel sen-ben kaldık bu handa

beşi bir yerde

yitiğim
kalbinde bir yerde
başka kōřelerde aratma
kendini de kentine taşırsan çağır
neyimiz varsa bulalım ōmrümüzden kaybolan

sōzümüz
ayna gibi yarın
yüzümüze şavkıdıda
nereye kaçarız kime saklanırsız
yalnızlığın meydanında dizileriz kurşuna

sancılar
kıvrım kıvrım akar
tenimizin topraklarında
sesimizi içimize gömemeyiz
sözler keser dilimizi yutkunuruz acıyı

derdiğin
her çiçekte bahar
kaynatmaz kanını yeniden
tadı tuzu eksik kalır hayatının
kelimeler diken olur batır durur kalbine

dağdağa

dağ

dağa

kavuşur

lakin insan

kaçar kendinden

sığınacak liman

yaslanacak bir omuz

arar durur yıllar boyu

derdi çiçek açar durmadan

hayalleri darmadağın olur

her kelime yara açar dilinde

susa susa dudakları parçalanır

türkü yakar avunamaz uzar her gece

düşlerinin kapısını aralamaz hatıralar

yastığında yılan çayan sağa sola dönemez

üç beş günlük bir dünyanın bu hayhuyu arasında

kimsesizler sokağında törpüler durur ömrünü

kapısında bir yoksulluk çırılçıplak nöbette

içi yanar her gece dışı durmadan üşür

ısınacak bir yer arar durur gözleri

ev kapısız duvar sağır pencere kör

korku ümit arasında gün geçer

güzel günler solar takvimden

toprağa karışır yapraklar

sekiz karış tarla düşer

bu dünyada payına

zaman bulamazsın

ekip biçmeye

yalan olur

herşeyin

bahçe

bağ

yara

ruhumda
bir yara var
geceler boyu
kanayıp duruyor
sancı ie kıvrandır
dolaşırım yalnızlığa
sığınacak liman ararım
ne kadar sürecektir bu fırtına
korsanlardan kaçın kaçın yorulduğum
canım çıkar seni sende bulamazsam
dalım yanar çingirler savrulur göklere
bu yangının ortasında duyan olmaz feryadımı
betim benzim hüzün çalar gök üstüme devrilir
hemi benim hem kendinin ortak katili olursun

gece esner şafak sökmeyen yıldızlar dalmaz uykuya
düşlerinde alkarısı çocuk arar durmadan
kabusların çoğalır hayallerin eksilir
nereye taşınsan yalnızlığın çoğalır
çağırırsan da geri gelmez hatıralar
başboş türküler yoldaşın olur
dağlar dudaklarını sözcükler
bölüşen bulunmaz derdini
gözlerinde kara bulut
hüzün açar yüzünde
yağmur kuşlarını
davet edersin
yem dökersin
usulca

hüzün

bende
kalsın
ayrılık

sende
yaprak
döksün
hüzün

hayat
akıp
dursun
gönensin
kalbin

aydınlığın
şavkı vursun
gün solarken
gök/yüzüne

yâr

ben
senin
kaburga
kemiğindenim

kanın kaynayıp
çoşarsa
bana
gel

aşk
beni
seninle
hesaba çeker

neslimiz turap
anamız
asıl
yâr

mevsim güze döndü

insan çarşısında
insan kalmamış
sokak başlarını
yalnızlık tutmuş
in cin top çevirir
herkes forvette
kim kime gol atar
kim galip gelir

zaman mı kısaldı
biz mi yaşlandık
turnalar bir başka
gökte mi uçar
gözümüz yakını
seçemez oldu
uzaklarsa artık
bize yabancı

gidelim diyorsun
gidelim tamam
nereye ve nasıl
onu da sormam
geride ne kalır
ilerde ne var
tutmayı düşünmem
çetelesini

mevsim güze döndü
kış geldi çattı
artık düşlerime
bahar girmiyor
kuşlar uğramıyor
hayal bahçeme
türkülerle
dağlıyorum
bağrımı

sus'a su sa

aklımdan fikrimden
bahar geçerken
dışından içime
kara kış yürür

küskünlük yüzünden
nasıl okunur
bakınca yüzüme
görmüyor musun

sesini mi yuttun
dilin mi yara
neden susa susa
çok konuşursun

benden geçmek için
kendini sına
zaman silgi değil
bir kara tahta

canın mı yarıyor
ağla o zaman
kendi harmanını
söndürmek için

kuşkların nerde
sen neredesin
kiminle sakladın
hatıraları

bir kenara yazsan
hayallerini
bir gün düşlerinde
açıp okursun

yâr kavşığı

sancuların dişlerini kemirir
dudakların kan revan
içine kar yağıyor yıllardır
dünden bugüne ne kaldı

sayıyor musun

hatıraların rengi uçtu
yoldaşların yarı yolda
yâr kavşığına varmadan
kara su indi yüreklerine
senden geriye bir seda
asumanda bir boşluğa

koyuyor musun

yalan dünya arazisi
kime yeter kime yetmez
karabulutlarla gezip
yağmur kuşlarının çığlıklarını

duyuyor musun

gecenin kör aynasında
aydınlığın şavkı gizlenir
sabır tohumu çatlar
cemre düşer toprağına
gün kız oğlan kız doğar

uyuyor musun

çoktan gecene çekildin
sokaklarda inler cinler
ömrümüzden bir gün daha
geçip gidecek birazdan
düşlerini yedi renge

boyuyor musun

acı ruha dokunmuyor

nerede kaldın
köreliyor sabrımız
sesimizi kısıyorlar
kayıtlara düşülmüyor sözümüz
kalbimizi kuşattılar düşmemiz an meselesi

herkesin bir kuyusu var aramızda hiç yusuf yok
çağın züleyhası vitrinde manken
ne ruhu var ne de kalbi
anlamından kaydı aşk
düştü ayağa

merhamet öldü
titremiyor içimiz
acı ruha dokunmuyor
değişiyor artık dünya algısı
senin canın sana tatlı elin canı cehenneme

zabita yok her yer pazar helâl haram hak getire
ölçülerde tartılarda ayar yok
gül satmazlar gül almazlar
nazı geçen gecene
satar derdini

nefis önde yürür insan arkada
bu çark böyle dönüyor
biz dışliler arasına sıkışmaktan korkuyoruz
taşlar bağlanmış
her yerimiz dış yarası

diriliş günü

yarın bir gün yerin altı yerin üstü bir olacak
yangından mı kaçırıyorsun kardeşim
avucunda taşıyacak
ateş için bu telaş
yanılmıyorsam

ağzında bir balta vur sağa sola
doğradığın odun değil gönül denen sırça saray
gücünü mü sınıyorsun
gözlerinde kin
gıcırđıyor dişlerin

su alıyor gemimiz
karşıda bir kıyı var mı ya da sular çekilir mi
kim boğulur kim kurtulur tufandan
yer içini boşaltmadan
dalgalar dinmez

kirlendi dünya
gök maviyi yitirdi
toprak artık doğurmuyor
bereket çekildi hayatımızdan
nefsimizle aç kurt olduk bekliyoruz kıyameti

ruh yarası

susa susa
çatladı dilim
kelimeler tozlandı
hatıralar yaprak yaprak
uçmaya başladı hayatımızdan
yarın bir gün kapımızda kişneyecek son küheylan

türkülerle dudağını dağlamaya çıktığında
leyla yalın ayak gönlünde gezer
düşer içine bir korku
gözlerini kırparsın
hayal görürsün
serap olur

düşündükçe
aklın çatırdar
düşünmeden edemezsin
dünya küçük derdin büyük
dökemezsin içini bir kimseye
bir damlayı ırmak edip yol alırsın denizlere

tavşan kanı çay gibi dert hem şekersiz içiyorsun
dumansız tütünden vazgeçmiyorsun
tespih çeker gibi efkâr
çeke çeke geziyorsun
sarmıyor şehir
dağlar kadar

tek başına
olduğun zaman
kalp akılla kardeş olur
yavaş yavaş göl çekilir
ilaçlara derin mezar kazılır
başka türlü iyileşmez açılan bu ruh yarası

beni sana çarpacaklar

ne olduysa bulutlar
artık aşı tutmaz oldu
dörtnala koşmuyor kanımda atlar
her gün kalbim tekliyor sancılar uyutmuyor

yokluğuna yaslanıp uzaklara bakarım
dilimin altında bir türkü tüter
her işim her yerde yarım
varsın kalsın dön yeter

küskünlüğü her gece
düşlerine taşıyorsun
kemirirken beynini ham düşünce
yaraları yoluyor kelime kaşıyorsun

bu gönül hesabını senden de soracaklar
gözlerimiz beceremez yalanı
beni sana çarpacaklar
bölecekler kalanı

terazi

avlaklık bulut
yağmur yüklü değilse
avuçların boş bir sofraya
oyalarsın kandırırsın kendini
bütün kuşlar teğet geçer rahmet inmez toprağına

kendini yersin
tadın tuzun eksilir
kelimeler yavanlaşır
sesin sana yetmez olur susarsın
şerha şerha yarılarak kurur çatlar dudakların

yol yolak bilmez
kaybolursan kendinde
yaraların aşılır
yavaş yavaş tutuşmaya başlarsın
hamlığından soyunursun giyersin aşk libasını

doğan gün batar
tohum döker her çiçek
önü sonu var her şeyin
sonsuz olan sonsuzluğun sahibi
yeryüzünü gökyüzünü bir kalemde siler geçer

şaşar beşeriz
aklımızla kalbimiz
terazinin iki gözü
ne aldık ne sattık nerden bilelim
yer altında yeryüzünün defterleri açılarda

gamdan kuşlar havalanır

sonbahar da çabuk geçti dayanıyor kış kapıya
hatıralar albüme yerleşmiyor bir türlü
güz mendil sallayıp göçüp giderken
dokunuyor yapraklara
yeşil olan ne varsa
hüzne doyuyor

gönül akkor bir plakta kanatırdı yürekleri
nasıl geçti habersiz o güzelim yıllarım
yanan şarkı bahçeleri sarardı
gamdan kuşlar havalanır
gecenin bir vaktinde
yarananırdım

cahit sıtkı, ziya osman, yetik ozan, zarifoğlu
benden önce şiire kanat vurup uçtular
aynı yaşta baktım turgut'la göğe
döneduruyor makarada
siyah beyaz bir bahar
gülümsüyorum

demek insan büyüdükçe küçülüyor dünyasında
her gün kendi kendini eksilterek yazıyor
yontuyor acılar kaba yüreği
her şey dönerken aslına
gün dağlara sınıyor
ah susuyorum

göç

her gece
güne gebe
şafak sökerken
rüyasından silkinip
yeni güne kim uyanır
kim uykunun kollarında boğulur
saatimiz birden durur hayatın yok garantisi

birden bire çığlık kopar ses duvarda yankılanır
duyan duyduğuna anlam veremez
duvarları yumruklatan
dudakları kemirten
acı yayılır
dişler keser
feryadı

ses uçar
sükût artar
hıçkırıklar
iniltiye dönüşür
kimse eve sığmaz olur
bir kenarda çekilirler kendine
akıl mekik çekip durur düşle gerçek arasında

ruh göçünce ısı düşer göz dünyaya bakakalır
et kemik yığını yatakta yatan
yüzünde bir poyraz eser
başlar herkes üşümeye
korku dağ olur
umut söner
an biter

insanı
insan yapan
ruh çıkınca aradan
kan bağının hükmü biter
gönül kabullenir olan biteni
açan bulut arar yaslanmak için
kendisine ağıt yakar sırası aklına gelir

musallada bir namazlık veda vakti gelir çatar
çocukların boyunları bükülür
gözlerinde kara bulut
bir şimşekle yarılr
fırtına kopar
yağmur kokar
gök/yüzü

yansıma

hatıralar almanakta kurumuş bir gül yaprağı
kokladıkça kokusu eksiliyor hayatın
bahar uzaklardan bakıp geçiyor
duruluyor kan damarda
sesim bana çarpıyor
kime seslensem
kulak sağır
dili lâl

*dili lâl
kulak sağır
kime seslensem
sesim bana çarpıyor
duruluyor kan damarda
bahar uzaklardan bakıp geçiyor
kokladıkça kokusu eksiliyor hayatın
hatıralar almanakta kurumuş bir gül yaprağı*

her gece
uykum kaçır
çoğalır derdim
kabuk bağlamaz yaram
çiçek dökmez umutlarım
güz tükendi kış yanaştı limana
tiril tiril yalnızlık nöbet tutar kapıda
hayallerim pare pare rüyalarım karabasan

*hayallerim pare pare rüyalarım karabasan
tiril tiril yalnızlık nöbet tutar kapıda
güz tükendi kış yanaştı limana
çiçek dökmez umutlarım
kabuk bağlamaz yaram
çoğalır derdim
uykum kaçır
her gece*

uçan konar konan uçar başka türlü olmaz denge
herkes bir gün içecek şerbetini ecelin
aldın aldın sattın sattın iş bitti
tekrarı yok bu alverin
zararını krını
hesap etmek
sana düşmez
o günde

*o günde
sana düşmez
hesap etmek
zararını krını
tekrarı yok bu alverin
aldın aldın sattın sattın iş bitti
herkes bir gün içecek şerbetini ecelin
uçan konar konan uçar başka türlü olmaz denge*

can/gama
çık ar yarın
senin benim yok
koltuğ unda defterin
ne kalem var ne de silgi
kuş ku nöbetini devredemezsin
derman kalmaz dizinde sıran gelip çatanda
korku ümit arasında zamanın bir hükmü kalmaz

*korku ümit arasında zamanın bir hükmü kalmaz
derman kalmaz dizinde sıran gelip çatanda
kuş ku nöbetini devredemezsin
ne kalem var ne de silgi
koltuğ unda defterin
senin benim yok
çık ar yarın
can/gama*

göçük

döşünde
çarpınıyor
yaralı bir kuş
sesin bana çarpıyor
bağlanıyor elim kolum
karabatak dalıyorum acıya
bir deryanın ortasında kulaç vurup duruyorum

kıyı nerde sen nerdesin vuslat nasıl başlar biter
nereye saklansan gam gelir bulur
sabır taşın çatlamadan
öğütürsün hasreti
hayal kurarsın
söz tükenir
dilinde

içinde
bir yanardağ
fokurdar durur
korkun büyür durmadan
bugün erken yarın çok geç
kendinle birlikte her şey kül olur
keşkelerden keşkeleri çıkarırsan da keşke kalır

istiflersin sancıları altta kalan sancın artar
bir yangın sönerken diğeri başlar
hayallerin paramparça
dokunuyor türküler
yağmur damlıyor
kirpiğinden
yüzüne

kimsesiz
bir başına
kalakalınca
o görür ve gözetir
senden başka bir sen çıkar
iyileşir ruhundaki yaralar
kendi derdin sana yeter başka derde aldırılmazsın

yaşadığın yalan dünya bir fay hattı üzerinde
irili ufaklı deprem her yerde
bugün bana yarın sana
herkesin var sırası
göçük altında
kalacağız
son günde

dokuz karanfil

gün soldu
uzar gece
seher gelince
gözler koklar yağmuru
biz toprağa dikilmeden
ilk cemresi düşer aşkın toprağa
dağıtmazsak bu sisi bahar gelmez mısır'a
karanlıklar koyulaşır ışık sızmaz zindanlara

firavunlar yeryüzünü kan deryası yapsalar da
yüze yüze karaya ulaşmaya ant içtik
tahrir meydanını süslemek için
önden gitti seyyid kutup
biz sırada bekleriz
bir yudum şerbet
içmek için
burdayız

ölümü
güzel yapan
dünya yurdunda
bizden sonra gelecek
yeni nesil bir sevdanın
tohumunu ekeceğiz toprağa
kara kışı kovacağız bahar tekrar gelecek
tekrar sürgün vereceğiz özgürlüğün bahçesinde

varsın solsün karanfiller kokumuzu kıskanarak
önderimiz yer ayırmış gölgesinde sancağın
dar geliyor gözümüze bu dünya
gözü kara yardan geçtik
aşılındı sabrımız
göge çıkacak
rüzgârlarla
sesimiz

son gün

yol
uzarken
hayat kısalmır
saçlarına kar yağar
kopar uzaktan fırtınalar
dalgalarla birlik olur dalgalar
arkasından tusunami gelir kavuşur
yüzemeyen yüzme bilir yüzebilen kurtulmaz
okyanuslar çalkalanır durmadan kıvılda top raklar
hallaç vurdu kça renkli yünler gibi atılmaya başlar dağlar.

yer suyunu çeker gök ağzını kapatır beklenen an gelir
takvimden son yaprak düşer uçar akrep yelkovan
gurur kibir uçar yüzde başlar korku telaşı
ne hısım var ne akraba herkes yabancı
eşin dostun çoluk çocuk firarda
bütün yönler geçmiş iç içe
ne öte var ne beri
elinde defter
ve kalem
yok

yavan yeter

yavan
ekmeğini
bölüştüğün zaman
aç bir insan bulamazsın
hayır çiçekleri açar avcunda
sevgin harman olur derdin derman olur
bir çiçekten bir çiçeğe koku taşırırsın durmadan
yaraların tez sağalır gece gündüz dert çekmezsin
dost yanaşır düşman kaçır namın yürür bu dağlarda
korkulardan arınırsın aşkın maya tutar görünce nigarı

nefsini put gibi önüne dikip kucaklar durursan dünyayı
parmağınla dokunduğun her çiçek ko(r)kusunu yitirir
ne tadı ne tuzu kalır yaşadığın bu hayatın
arzuların arttıkça korkuların çoğalır
sesindeki soğukluk yansır yüzüne
baktığın aynada sen olmazsın
hayallerin darmadağın
aklın karışınca
sancıların
yeter

bahar

sancıları düşlerine kendinle mi taşıyorsun
kan sızıyor ruhundaki yaradan
göğsünde bir yangın mı var
betin benzin sararmış
dudaklarından
har akıyor

günü gelir
sabrın fidanı
tomurcuk açar
kaynamaya başlar kanın
taze bahar gelir canlanır gönlün
cıvı cıvı öten kuşlar yuva yapar dallarına

cin

dün
şeytana
bul karayı
götür parayı
diyecektin olmadı
yalanına kuyruk takıp
yılan oynatmayı beceremedin
çekirgelik bir işe yaramadı bu sefer

maskeli bir baloda palyaçoluk yaparsan
sırıtmaktan unutursun gülmeyi
gözlerinin içi yanar
taşa döner yüreğin
kendi kendini
gezdirirsin
içinde
cin

hin

nefsin
önünde
sen ardında
yürür durursun
şam şeytanı gibi
aklın senden ötede
onurunu çiğneyerek
katarak geceyi gündüze
aşık atarsın madrabazlarla
hinlikte eline su dökene olmaz

vadilerde şaşkın şaşkın gezersin
nişan alırsın hünsa sözlere
yüzünü maskeyle gizlersin
gören seni derviş sanır
hay'ı hu'yu bilmezsin
tesbihin otuz üç
imamen çakma
aynan kırık
tarağın
şimşir

hurufat

acılarla yoğrularak şekil veririz hayata
bağrımızda kazan kaynar durmadan
camdan bakar bazı dostlar
çiçek açar yaramız
düşlerimizde
eser durur
fırtına

güz gelir
hasret yeter
ıslık çalarak
içimize düşeriz
jandarmalar baskın verir
koyumuzda tekne kalmaz binecek
liman bizden uzaklaşır boğuşuruz dalgalarla

merdin kapısına varan hâl diliyle hâlin söyler
namertlere söz anlatmak mümkün mü
onurunu yere serer
öfke akar dilinden
pazarlık yapar
razı olur
susarsın

şaşkın olup vadilerde söz avına çıkan şair
tabutuna çivi çakar durmadan
uçurumda sek sek oynar
ülküsünü yitirir
vaktini harcar
yükü artar
zayolur

kelimeler çiçek açsın dilinde

yüreğimiz titremiyor kalbimizde maraz mı var
sancımızı dindirmiyor geceler
gözyaşımız kan renginde
yüzümüze akıyor
görmüyor musun

nerede düşün
rüyaların yorumsuz
tutsak olmuş hayallerin
bir fotoğraf karesine yansıyor
sense her gün sancuların saçlarını tarıyorsun

yokluğunda çıldırmanın kapısında bekliyorum
sen bir türkü yakıp ısıniyorsun
gözlerinde kara bulut
şimşek çakar uzaktan
ıslanır içim

kendinde yoksan
bana uzak yerdeysen
asumana sal sesini
kelimeler çiçek açsın dilinde
bahar gelsin çiçek açsın çırpınsın can kafesinde

bahar dűű

uyku sızır kirpiğinden dűűler bekler yastığında
hayalimde gezinir oturmazsın yanıma
duvarlarla konuşurum kısık sesle
üstüme çöker tavanda sesim
dudaklarım kıpır kıpır
kuşlara yem atarım
şenlenir içim
yeniden

gün doğar
öter serçeler
hayat başlar yeniden
bahar gelir birdenbire
kara bulutlar misafir gelir
içimden dışıma bir sağanak başlar
çiğdem açar ruhumda sümbül kokar ellerin
damarlarda deli taylor kişner durur gece gündüz
yavaş yavaş olgunlaşır sabrımızın meyveleri
el ederim dağlara döner gelir turnalar
yaktığımız türküler içimizi ısıtır
sevinçten akar gözyaşlarımız
döner gider dert sırtını
çiçek açar sevdamız
arılar gelir
oğula

kuşluk

dün ya da
bu gün de
öbür gün de
ne dersen de
küs gün olma

içimiz de
dışımız da
bir yangın da
arda kalan
kül kalacak

kuşluk vakti
kuş kan ada
ten kafese
çarpa çırpa
kuş kanadı

sema kuşu

geçip gidiyorum yalan dünyadan
ikiye katladı gölgem boyumu
akranlarım anaç şair oldular
ellerinde oyuncaktan zülfikâr
kelle koparırlar panayırlarda

şehri bezirgânlar talan etmeden
sokaklarda dolaşmadan tilkiler
kendimi kaçırısam çıksam dağlara
bağırısam avazım çıktığı kadar
yankısını duyan olmaz sesimin

gurbete çıkmışsan yarım haymatlos
hele bir de evkafta bir memursan
ardında bir emmin bir dayın yoksa
on ikiden vurdukların sayılmaz
parmağınla oydururlar gözünü

iki nefes arası bir zamanda
bir gün sema kuşu uçar kafesten
ten toprağın dişlerinde kaybolur
üzerinde biter çakırdikeni
turaç olur gelir geçer atmaca

yüzün yağmur sonrası bir fotoğraf

nerede topladın bu kadar hüznü
bu kadar efkârı bir yumak yapıp
nasıl sardın birbirinin üstüne
yüzün yağmur sonrası bir fotoğraf

hangi ressam dönebilir tuvale

uzaklara dalar öyle kalırsın
dayarsın sırtını gamdağlarına
bir türlü ağarmaz kara bulutlar
gözlerinde gün kızıla dönerken

yüzündeysel yaklaşıyor zevale

gönül yakın olsa farketmez ırak
boynunu bükerek beklemez firak
korkuya korkuluk yapan çıkmadı
derdini sevmezsen sancın çoğalır

düşlerinde geçirirsin havale

herkesin sırtında bir dünya yükü
herkesin acısı herkesten fazla
kısalmaz uzamaz zamanın boyu
gözyaşını katık ettiğin yeter

yapma artık acılardan nevale

dönerken

ruhumu onaran bir usta gerek
hayatımın tadı tuzu eksildi
kime gitsem yeller eser yerinde
dünyanın dişlisi dağılmak üzere
korkuyorum kavşakları dönerken

bela yağmur gibi üstüme yağar
sağım solum önüm arkam körebe
hangi yana dönsem sobelenirim
bir kirmende eğiririm umudu
sancım artar gün geceye dönerken

eski günler siyah beyaz fotoğraf
korkuyorum yeni pozlar vermeye
bir gül kadar dahi gülümsemeden
çaresiz kendime geri dönerim
söz verenler sözlerinden dönerken

baharın adıyla avunuyorum
göğsüme örklendi yıldı atları
elli yedi yıldır gurbet ellerde
ha döndün dönerim hayali kurdum
eller silasına geri dönerken

dört yanımda yüksek kale duvarı
ne göğe uçacak kanatlarım var
ne yeri delecek çelik mızrağım
kendime kaçarsam kurtulur muyum
tenim şişte canım közde dönerken

dolaştığım yeter yerin yüzünde
yaşadığım kadar yaşadım şükür
beş yıl fazla dört yıl eksik fark etmez
kim tutarsa tutsun çetelesini
üzerimde ecel kuşu dönerken

belanın âlâsı

gözün de gönlün de yollarda kaldı
hayallerin bulutlara yaslandı
için için yandı hatıraların
düşlerin saklandı yastık altına
kaç gece uykusuz kaldın gelmedi

dilinin altına saklandı sesin
haykırdın avazın çıktığı kadar
üzerine gam dağları yürüdü
susarak içinde bir çığ kopardın
boşaldın içine doldun gelmedi

tomurcuğa durmuş bir gül kopardın
onun kokusunu çektin içine
beklemekten sabır taşın çatladı
papatya boynunu büktü elinde
bir sana bir ona yoldun gelmedi

kaç bahar çiçeğe durdu umutlar
duan yağmur değil dolu getirdi
arada kaynadı yazın ve güzün
saçlarına karlı bir kış dayandı
turnalarla haber saldın gelmedi

üzerine dev dalgalar yürüdü
tayfalar kaçıştı dümen kırıldı
martı çığlıkları sardı denizi
çırpındıkça korkuları çoğalttın
derin düşünceye daldın gelmedi

say ki pervanesin adı şem yâre
ütülmeye hazırlanır kanadın
yanarak yunmaya hazırlanırsın
gelmezse gelmesin desem küsersin
en âlâ belayı buldun gelmedi

berceste beşli

gönlünde hüzn
nemlenir gözün
tükenir sözün
sarılar yüzün
bağrında közün

kavurur yazın
çoğalır sızın
eksilir azın
kırılır sazın
çekilmez nazın

kuyuyu kazan
okuyan yazan
eğlenip tozan
çoğaldı azan
yaklaştı hazan

son bulur gezin
kaybolur tezin
uzamaz izin
sonlanır dizin
alınır bezin

yazıyı yazan
hem sevip kızan
oyunu bozan
kaynatır kazan
yıkanır ozan

içimden geçenler söze gelmiyor

gel uykumu gözlerine beleyim
düşünde ninniler söyleyim sana
hangi yana dönsen sar hayalimi

beni burda sıtma tutmuş ne çıkar
sensizliği öksürürüm hastayım
kalbimin ilacı dün sende kalmış

uzansam saçların döver yüzümü
tavan sessizliği dolar gözüme
yastığın yağmurdan ıslanıverir

sakın ha uyanıp arayım deme
canımla canını sarayım deme
susarak hacamat ettim dilimi

yarın gün doğar mı akşam olur mu
nerelerde gezer efkar derecem
can kuşum tenimde kanat vurur mu

bütün zamanların ezel sahibi
içimden geçenler söze gelmiyor
bağışla dilimden dökülenleri

üç beş kelime

dilinin altında üç beş kelime
her sözün başında karşıma çıkar
ya seni yaralar ya beni yıkar

susmak istedikçe ağzın açılır
sancıların ortalığa saçılır
acıların bölünür kaç dilime

hangi nazar değmiş gonca gülüme
gözünü yumunca nedir gördüğün
taş mı çıktı toprak diye sürdüğün

tadı tuzu eksilince hayatın
kişnemeye başlar kapıda atın
en geniş yolların çıkar ölüme

zaman biter son yazılır filime
of çekersin karşı dağlar yıkılmaz
göçersin ardından türkü yakılmaz

yol düşleri

gün dağların arkasına
ha saklandı saklanacak
her günümü bir kirmene
sardım artık gidiyorum
açılan gül yaprak döktü
ne kaldı ki koklanacak
koydum ortaya dengimi
sardım artık gidiyorum

kimi zaman kısa diyor
kimi zaman uzun diyor
kiminin karnı doymuyor
kimi gözyaşın içiyor
kimi dünyadan kaçıyor
kimi dünyayı seçiyor
kafa yoracağım kadar
yordum artık gidiyorum

erken gelen erken gitmez
sırası gelenler gider
söz bilenler sözün söyler
bilmeyenler bühtan eder
içime bir ayna tuttum
içim dışımdan da beter
gönlümü yarin yoluna
serdim artık gidiyorum

dost diye sırtım verdiğim
kalelerim bir bir düştü
savruldu sevdanın külü
yüreğime çingı düştü
yalan dünya tapusundan
iki metre bir yer düştü
üç tekbirle bir namaza
durdum artık gidiyorum

her kavgada yaralarsın kendini

derdini yaymaya gücün yetmiyor
sustukça içine gömölüyorsun
içinde her akşam bir tsunami
yutup geçiyorsun kıyılarını
umduğun dağlardan lavlar akıyor
kendinden uzağa kaçamıyorsun
kelimeler yaralıyor dilini
içini dışına açamıyorsun

haramiler tutmuş bütün yolları
insan ormanında yalnız kalmışsın
ne gelen ne giden öyle beklersin
seslensen kulağın sesini duymaz
akıl çizgisinde sek sek oynarken
kendine bir gömlek biçemiyorsun
dudakların şerha şerha yarılmış
gözünden bir damla içemiyorsun

yarı açık ceza evi bu dünya
gündüz dışarıda gece koğuşta
sen kendine külhanbeyi olmuşsun
kesersen voltanı kendin kesersin
her kavgada yaralarsın kendini
arada kuş olup uçamıyorsun
yaranın üstüne tuzlar ekersin
gönlünden geçeni saçamıyorsun

kime ne söylersin kim seni anlar
kırk kapı ziline seksen kez bastın
yârin kapısında hâlin ortada
derdini dökmeye yüzün varmıyor
yükün günden güne ağırlaşıyor
doğruyu doğrudan seçemiyorsun
kıldan ince bir köprü var önünde
düşmekten korkuyor geçemiyorsun

ardahan'da gün batarken

toprağın üstünde beyaz bir gelin
uyutur dşnde kardelenleri
tekbir dağlarına düşer ilk cemre
kristal kristal parlayan karlar
kura ile başlar hazar turuna
düşer ardahan'a bahar cemresi.

her ırmak denize deniz deryaya
mrnce cırpınır ulaşmak için
her geçtiği toprakları emzirir
ağaçlarda kuşlar yerde insanlar
dşten dşe tohum taşır düşlere
uzar gider yarınların türküsü.

kura'nın gözü var ağzı dili yok
onun gördüğünü kimse göremez
aslı bir damla su olan her insan
ve yanında yüreğini gezdiren
onun ağzı olur bazen söz tapar
bazen hal diliyle destan anlatır

ahıska türkleri topraklarından
sürülürken âşık üzeyir usta
gözü dolar sazı basar sineye
salar asumana feveranını
varın da “söleyin sultan mahmud’a”
artık “istanbul’un kilidi yitti.”

bin sekiz yüz yetmiş yedi yılında
tabyalar düşmanın eline geçer
aras’la hazar’a taşınır küller
gelmez uzaklarda “kardeş kömeği”
gün yanık camiye bakıp kızarır
kura yokuşlara vurur kendini

hüseyni makamı

devamlı yalnızlık devamlı keder
müzmin bir hastalık senin çektiğin
kendine küskünlük kaç yıl sürecek
susarak ne kadar konuşacaksın
her akşam kendine kabaran için
ne zaman dövecek kıyılarımı

arasam sesini özledim desem
soluduğun efkâr içime dolar
aklıma gelmedik korkular gelir
sensizliğin ortasında kalırım
içimi dökemem kelimelerle
yine sessizlikten donar telefon

nereye gidersin kimden gelirsin
gönül gözüm görse tasalanmazdım
gündüzü geceye nasıl eklersin
karanlıkta rahatlar mı gözlerin
düşlerinde bile elinde külünk
yetmez mi taşlara gül işlediğin

desen de hayata *bırak yakamı*
hayat seni parmağından yakalar
toraşan çağına alır götürür
horozlu aynaya baktırır seni
kekilini yan tarafa tararsın
burarsın terlemiş bıyıklarını

verdiğin çok sözü yiyorsun tamam
usandım devamlı haklı olmaktan
senden senin için her istediğim
sahibine bırak umarsızlığı
ben de artık incelmeye başladım
aynı yere vuruyorsun hüseyin

tespih

baba bir tespihin imamesiymiş
nereden çekmeye başlarsan başla
yine parmakların ona degecek
ya doksan dokuzluk ya otuz üçlük
taneleri birbirine değerken
kıpır kıpır eder dudaklarımız

bizi sıra sıra bir ipe dizip
başımızda baş olurmuş meğerse
arkada ortada sonda fark etmez
ne eksik ne fazla şefkat dağıtır
küsünülık dargınlık onun yanında
saklanacak gölge bile bulamaz

ısmarlama bir tespihtir her baba
aynısını bir başkası çekemez
bir kere alırsın bir ömür boyu
çeke çeke parlatırsın eskimez
ara sıra deprem olur içinde
kaç kez yere düşer of bile demez

sabah günün şavkı yüzüne vurur
ayçiçeği gibi ona döneriz
sesi ile ruhumuzu emzirir
gözleriyle dünyaları gezdirir
gülüşüyle bahçemize kuş dolar
sevinci koyacak yer bulamayız

damla kehribardır çok kıymetlidir
bizim için önemi yok bunların
bizi bir arada tutması var ya
hiçbir dünya cevherine denk değil
kardeşleri kardeş yapan babaymış
yokluğu ateşten gömlekmış meğer

ipi kopar bir gün dağılır tespih
taneleri dört bir yana savrulur
tekrar bir araya getirmek için
aylar yıllar geçer sabır tükenir
imamesi toprağına kavuşur
bir başına kalır her bir tanesi

**nizamoğlu seyyid seyyullah'ın “bu aşk bir bahr-ı ummandır”
musammat gazelini tahmis**

hocam m. sabri koz'a

bekliyorum kaç zamandır durgun sular pınar olmaz
dost dostuna son mihmandır hiçbir zaman ağyar olmaz
yara yaraya dermandır gün geceye fener olmaz
*bu aşk bir bahr-i ummandır, buna hadd ü kenâr olmaz
delilim sırr-ı kur'andır, bunu bilende âr olmaz*

git dersini al velîden var uzaklaş ahaliden
kaçma yağmurdan doludan boşa korkarsın deliden
gözü yaşlı bir validen hâl diliyle gel gel eden
*süregeldik ezelîden, pîrim muhammed ali'den
şarâb-ı lâ-yezâliden, içenlerde humâr olmaz*

zaten derdin pare pare çek kendini bir kenara
dokundukça kanar yara suçsuzlar da gider dara
demir âsâ çıkan tur'a ne at ister ne de buğra
*eğer âşık isen yâre, sakın aldanma ağyâre
düş ibrahim gibi nâre, bu gülşende yanar olmaz.*

gücü yetenler zebuna dokunmaz suya sabuna
ölüm ibret anlayana vuslat firakla yan yana
dünya yaklaşıyor sona bu gafletten kim uyana
*kıyamazsan ser ü câna, irak dur girme meydana
bu meydanda nice başlar, kesilir hiç sorar olmaz.*

gam yurdunda kalanlara gökte bulut yolanlara
bir ekmeğin bölenlere zulme karşı gelenlere
alacağı silenlere ağlayıp az gülenlere
*hak ile hâk olanlara, kendi özün bilenlere
dost yolunda ölenlere, kan pahâsı dinâr olmaz.*

sözü yetmeden yolmayız ham hayallere dalmayız
hadsizle haber salmayız namert kapısı bilmeyiz
yüzsüzle ekmek bölmeyiz gâvur davulu çalmayız
*biz âşığız biz ölmeyiz; çürüyüp toprak olmayız
karanlıklarda kalmayız, bize leyl ü nehâr olmaz.*

düşünce ecel peşine zehir katılır aşına
kırağı düşer kaşına varırsın kemal yaşına
yanıp aşkın ateşine kapılırsın telaşına
*bak şu mansur'un işine, halkı üşürmüş başına
ene'l-hakk'ın firâşına, düşenlere timâr olmaz.*

bu gelip geçen devrandır her dakika imtihandır
zaman verilen imkândır o da gelip geçen andır
bekliyorum ne zamandır gelmezse halim yamandır
*işte bu sırr-ı kur'ân'dır, "küllü men aleyhâ fân"dir
iki kapılı bir handır; konan göçer, karâr olmaz.*

söz dilin altında sestir insan vardır pek nekestir
bu ruh, esrara makestir ten kemikten bir kafestir
dünya üç günlük hevestir alıp verdiği nefestir
*seyfullah sözünde mesttir, şeyhinden aldığı desttir
dîvâne-râ kalem nîsttir, ne söylese kınar olmaz.*

İçindekiler

ön söz / 5
git / 7
anı / 8
bergüzan / 10
dördüzler / 11
hüzün bulutu / 12
dostluğun hasadı / 13
sesim bana ulaşmaz / 14
dolu / 15
sustukça açıyor yaralar / 16
laf ve söz / 17
bulut aşısı / 18
gözleme / 19
hâl dili / 21
içayna / 22
bir varmış bir yokmuş / 23
kıraç tarla / 24
toprak / 25
4çarpı4 / 26
sekiz karış toprak / 27
sanal dünya saltanatı / 28
dilimizde çiçek açar yaralar / 29
sözlü çatışma / 30
gel kendini götür benden / 31
kuşlar hüzne eşlik eder / 32
yedigen/müsebba 1- / 33
yedigen/müsebba 2- / 35
şehir/mağara / 37

beşi bir yerde / 38
dağdağa / 39
yara / 40
hüzün / 41
yâr / 42
mevsim güze döndü / 43
sus'a su sa / 45
yâr kavşağı / 47
acı ruha dokunmuyor / 49
diriliş günü / 50
ruh yarası / 51
beni sana çarpacaklar / 52
Terazi / 53
gamdan kuşlar havalanır / 54
göç / 55
yansına / 57
göçük / 61
dokuz karanfil / 63
songün / 64
yavan yeter / 65
bahar / 66
cin / 67
hin / 68
hurufat 69
kelimeler çiçek açsın dilinde / 70
bahar düşü / 71
kuşluk / 72
sema kuşu / 73
yüzün yağmur sonrası bir fotofraf / 74
dönerken / 75
belanın âlâsı / 77

berceste beşli / 79
içimden geçenler söze gelmiyor / 80
üç beş kelime / 81
yol düşleri / 82
her kavgada yaralarsın kendini / 84
ardahan'da gün batarken / 86
hüseyni makamı/ 88
tespih / 90
nizamoğlu seyyid seyfullah'ın
"bu aşk bir bahr-ı ummandır" musammat gazelini tahmis / 91